

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Want Gij, Heere! zult den rechtvaardige zegenen; Gij zult hem met goedgunstigheid kroonen, als met eene rondas.

Psalm 5 : 13.

15 Sept. 1915.

No. 18

20e Jaargang.

HET VISIOEN DER HEERLIJKHEDEN.

Er wordt verhaald dat toen koning Edwin overreed was geworden door den Christen-zending Paulinius. om het nieuwe geloof van den Christus aan te nemen, hij eene raad van wijze mannen tezamenriep, en elk hunner vroeg wat hij dacht van de nieuwe leer. Een van des konings hoofdmannen, 's konings daden goedkeurende, alsook zijne woorden, zeide:

„Het tegenwoordige leven des menschen, o koning, schijnt mij vergeleken met den tijd welke aan ons onbekend is, als de lichte vlucht van een musch door de kamer, alwaar u met uwe ministers en hoofdlieden in den windertijd te avondmalen zit, met een goed vuur in den haard, terwijl de stormen van regen en sneeuw daarbuiten woe-den; de musch, zeg ik, door één deur invliegende, en onmiddellijk weer uitvliegende door een andere deur, is veilig voor den winterstorm zoolang zij daarbinnen is; maar na een korte pooze van vleugelgefladder verdwijnt zij onmiddellijk uit uw gezicht in den duisteren winter welke zij ontkomen was. Zoo ook dit leven eens menschen, verschijnt voor korten tijd, maar wat vóórdien geschiedde, of wat nádien volgen zal, daarvan zijn wij totaal onkundig. Zoo wanneer daarom deze nieuwe leer iets bevat wat méér zeker is, dan schijnt het niet meer dan recht haar de verdienste te schenken van haar op te volgen.”

Zekerlijk, het Christendom bezat iets wat meer voldoening gaf aangaande het hiervoor en het hiernamaals dan de heidensche eeredienst van de barbaren-stammen van Engeland. Deze stammen werden daarom Christenen, en door dat zij Christenen werden heeft heel de beschaafde wereld het Christendom ontvangen.

De vraag evenwel door de hoofdmannen des konings opgeworpen, is thans nog slechts weinig beter beantwoord dan toen. Voor eene menigte van Christenmenschen is het leven nog steeds als de vlucht

van een musch uit de storm en duisternis daarbuiten, door eene verlichte zaal, en wederom uit naar de onkenbare duisternis. Het is waar, het Christendom verklaarde oorspronkelijk beide, wat voorheen was en wat zijn zal in de toekomst. Maar veel van hetgeen vroeger onderwezen werd, is thans verloren gegaan. Het woord van den Heer tot Jeremia, „Eer ik u in moeders buik formeerde, heb Ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb ik u geheiligd; ik heb u den volken tot een' profet gesteld,” — is der wereld een duister gezegde. Evenzoo is het woord van Jezus, „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen; anderzins zou ik het u gezegd hebben; ik ga heen om plaats te bereiden.”

Deze vragen zijn thans opnieuw klaar en duidelijk beantwoord in de geschiedenis der Herstelling. Reeds in Juni 1830, twee maanden nadat de Kerk was georganiseerd, werd de vraag omtrent den staat van het voorbestaan duidelijk beantwoord door den profet Joseph Smith. Het was toen dat hij ontving de openbaring bekend als de „Visioenen van Mozes.” Den profet was verteld dat God alle dingen eerst geestelijk had geschapen alvorens zij natuurlijk op aarde werden gevormd; dat de geesten van alle menschen met God vanaf den beginne tegenwoordig waren, en met Hem in eenen raad vereenigd waren om de schepping van de aarde te overwegen; en dat de kinderen van God juichten van vreugde toen de aarde was gevormd, en aanzijn geschonken, alsmede aangewezen om tot woonstede te dienen voor de menschen. Op dezelfde wijze onderwijst het boek van Abraham, vertaald door de macht van God, dezelfde goddelijke waarheden. Aldaar eveneens wordt God voorgesteld als staande in het midden van de geesten des hemels. Sommigen hunner zijn groot en edel. Dezen verkiest de Vader om profeten, koningen, en leiders onder hen te zijn, in het aardsche leven. Aldus zijn de duistere gezegden in de Joodsche geschriften, met betrekking tot eenen staat van voorbestaan, duidelijk en helder gemaakt.

Het aardsche leven dan, is niet langer de vlucht van een vogel van een onbekende buitenste duisternis in een verlichte zaal. Wij weten van waar wij kwamen. Onze verschijning hier is slechts het proces van opklimming, of vooruitgang van een lager leven tot een hooger. Aldaar waren wij vooruitgegaan in de ondervindingen van den geest. Om verder voort te kunnen gaan, moesten wij overgaan van den geestelijken staat naar den natuurlijken, om ondervindingen, onbereikbaar daar, te verkrijgen. Het tegenwoordige leven is eene voortzetting van het leven tevoren. En bij voortdoring staat er eveneens nog een leven te komen in de toekomst.

Toen de profet den toestand des menschen in het leven vóór dit, openbaarde, openbaarde hij eveneens den toestand des menschen wanneer dit leven geeindigd zal zijn. Vroeg in het jaar 1832, had de

profeet eene conferentie, door de Kerk te Anherst gehouden, bijgewoond. Bij zijn terugkeer naar huis van die conferentie, hervatte hij de vertaling der Schriften, welke hem bijna twee jaren had bezig gehouden. Ongetwijfeld kwamen vele vragen in zijn gemoed op, onderwijl het werk vooruitging. Onder anderen kwam tot hem de vraag aangaande den toekomstigen staat des menschen.

„Van verscheidene openbaringen welke ontvangen waren geworden,” — zoo schrijft hij, „was het duidelijk dat vele belangrijke punten, verband houdende met de zaliging des menschen, van den Bijbel waren weggenomen geworden, of reeds daaruit verloren aler de Bijbel was samengesteld. Zelfbewezen scheen het uit de waarheden die waren overgebleven, dat zoo wanneer God elkeen beloonen zou overeenkomstig de daden gedaan in het vleesch, de term „Hemel” als toebeschikt voor der Heiligen eeuwige woning, meer dan een koninkrijk moest omvatten.”

Op 16 Februari, 1832, kwam het woord des Heeren met kracht. Dien tijd was Joseph vergezeld door Sidney Rigdon. Plotseling openenden de visioenen des hemels zich voor hen, en hen werd toegestaan te zien, beide de verdoemenis en de verhooging des menschen hiernaams. Hen werd bevolen het visioen op te schrijven zooals zij het gezien hadden. Dat vormt thans afdeling 76 van Leer en Verbonden. Als eene openbaring is het een van de edelste afdelingen in het heilige „Boek van het Heden.” De afdeling ontleed, valt dezelve in elf natuurlijke deelen.

1. De inleiding. De Heer zal Zijne geheimen den getrouwen openbaren. Verzen 1—10.
2. Verklaring. De omstandigheden waaronder het visioen werd gegeven, worden verklaard. Verzen 11—18.
3. Het begin van het visioen. Joseph en Sidney aanschouwen de heerlijkheid van den Zoon aan de rechterhand des Vaders. Verzen 19—24.
4. Lucifer, als een zoon van den morgen wordt uit den hemel geworpen, Den Ouderlingen wordt bevolen dit visioen op te teekenen. Verzen 25—30.
5. Het gezicht van de zonen des verderfs. Zij zijn die welke Christus bij zichzelf kruisigen. De bijzondere zending van Christus wordt verklaard. Verzen 31—49.
6. De opstanding der rechtvaardigen. De toestand van hen welke voortkomen in deze opstanding wordt verklaard. De „celestiale” heerlijkheid. Verzen 50—70.
7. „Terrestriale” wereld. De toestand van hen die de tweede heerlijkheid zullen erlangen, wordt omschreven. Verzen 71—80.
8. De heerlijkheid van de „telestialen”. De toestand van hen die de „telestiale” heerlijkheid verkrijgen, wordt omschreven, Verzen 81—89.
9. Eene opsomming. De graden van heerlijkheid worden vergeleken. Verzen 90—98.

10. De heerlijkheid van de „telestialen.” De toestand van hen die de derde heerlijkheid ontvangen wordt verder omschreven. Verzen 99—113.

11. Slotsom. Vele dingen welke geopenbaard zijn kunnen niet worden beschreven. Verzen 114—119.

Uit de leerstelling van deze openbaring schijnt het dat alle Gods kinderen ten laatste zullen gezaligd worden, uitgenomen de zonen des verderfs. Gelukkig is het niet gemakkelijk een zoon des verderfs te worden. Om zoodanig iemand te worden, moet de volheid van het licht van het eeuwige evangelie van God worden verworpen na hetzelfde te hebben ontvangen; iemand moet de macht van God loochenen na dezelve te hebben gekend, en er deel aan te hebben gehad; iemand moet den Heiligen Geest verloochenen na dezelve te hebben ontvangen; iemand moet instemming betuigen met de kruisiging van den Eenig Geboren Zoon van den Vader, en Hem openlijk tot schande stellen. Over dezulken alleen zal de tweede dood macht hebben. „Want al de overigen zullen door de opstanding der dooden voortgebracht worden, door de overwinning en de heerlijkheid des Lams, dat geslacht was, dat in den boezem des Vaders was, eer de werelden gemaakt waren.”

Deze „rest” of deze „overigen” echter zullen niet voortkomen tot dezelfde heerlijkheid. Even als er drie graden van heerlijkheid zijn in de hemelen, in figuurlijken zin vertegenwoordigd door de zon, de maan, en de sterren, alzoo zijn er drie heerlijkheden in de glorie van het toekomstige leven; en even als de sterren des hemels in heerlijkheid en luister verschillen, alzoo ook verschillen de graden van verhooging in de heerlijkheden van elkander. „In mijns Vaders huis,” — zoo zeide Jezus, — „zijn vele woningen.” Elk der kinderen van God zal in het toekomstige leven eene woning worden aangewezen waarvoor hij zich geschikt heeft gemaakt. In andere woorden, de mensch zal geoordeeld worden door de daden in het vleesch gedaan, en beloond worden overeenkomstig zijne werken.

Aldus zullen zij alleen de hoogste heerlijkheid ontvangen die getrouw zijn geweest in alle dingen. Die de geboden van God hebben onderhouden, en verzegeld zijn geworden door den Heiligen Geest der belofte. Zij zijn de Kerk van den Eerstgeborene; zij zijn priesters en koningen die ontvangen uit de volheid van Zijne heerlijkheid. „Zij zijn Goden, zelfs de zonen Gods” en „zullen wonen in de tegenwoordigheid van God en Zijnen Christus, voor eeuwig en altoos.”

De „terrestriale” wereld echter bestaat uit hen die niet in alles getrouw zijn geweest in de getuigenis van Jezus, zooals zulks wel het geval was met hen die de hoogste heerlijkheid zullen genieten. Zij eveneens die zonder wet gestorven zijn, „die niet het getuigenis van Jezus ontvingen in het vleesch, maar nadien.” Het zijn de eerbare menschen dezer wereld, die niet het licht voor de menschen ont-

stoken, konden zien. Ook zij die niet getrouw waren in de getuigenis van Christus redenen waarom zij niet eene kroon konden erlangen in het koninkrijk van God. Zij ontvangen van de aanwezigheid van den Zoon, maar ontvangen niet de volheid van den Vader.

Ten slotte zullen zelfs zij die de geboden van God hebben overtreden, gezaligd worden in de telestiale heerlijkheid, zoo zij slechts niet de onvergeefelijke zonde hebben begaan. Ook zij die het eeuwige evangelie niet ontvingen toen zich de gelegenheid daartoe voordeed, maar die toch niet den Heiligen Geest verwierpen. Eveneens de zondaren en de brekers der wet die tot straf, in de diepten der hel zijn nedergeworpen. Vandaar kunnen zij niet verlost worden dan enkel bij de laatste opstanding. In het einde evenwel zullen zij gezaligd worden, en naar hunne verdiensten worden verheven, in het „telestiale” koninkrijk. Aldaar ontvangen zij niet de bediening van den Vader of den Zoon, „maar van den Heiligen Geest, door de bediening van de „terrestrialen”. De hunne is de laagste orde van zaligheid.

Elkeen dan zal het loon ontvangen voor zijne hoedanigheden. Een van beiden, of wij zullen verloren gaan met de zonen des verderfs, of wij zullen zalig worden in een van de koninkrijken van heerlijkheid. En zoo wij zalig worden dan zullen wij voorwaart kunnen gaan. Evenals wij in dit leven voorwaarts af achterwaarts hebben te gaan, zoo ook in het toekomstige, moeten wij een van beiden, of vooruitschrijden, of wel terugtreden. Aldaar is geen effen vlakke, de horizon van alle dingen, waar boven zich geene hoogten verheffen. Stilstand bestaat niet. Er is geen eind aan de vooruitgang. Eeuwige vooruitgang is het beginsel waarop het evangelie is gegrondvest. Eeuwige vooruitgang was een werkzaam beginsel toen de werelden begonnen, en noch is het beginsel actief; en actief zal het blijven, werelden zonder eind. Wanneer dan wij bevorderd zullen worden van dit leven in het toekomstige, dan zullen wij niet enkel passeeren van een arbeidsveld van pogingen en voordeel aanbrenghenden werkzaamheid in een lijdelijke en werkzaamheidlooze ijdelheid. Ook daar zal werk voor ons te doen zijn. Op gelukkige en blijde wijze zullen wij onzen tijd in beslag genomen zien. Het beginsel van eeuwige voortuitgang zal van ons verlangen alle eeuwige, onophoudelijke werkzaamheid.

Deze beginselen, behooren tot de edelsten ooit aan het menschdom gegeven. De aankondiging daarvan plaatst Joseph Smith ver boven de hoofden van alle wijsgeeren der wereld. Zij vertegenwoordigen eene der hoofdacten in het groote tooneelspel der Herstelling.

Hoe verder onze kennis gaat, des te breeder wordt het stroomgebied van ons leven.

WAAROM HET GAAN MOET.

„Zoo wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen, maar die zijn leven zal willen verliezen, die zal het behouden” zegt Jezus.

Dat is een wonderspreuk, het lijkt wel een raadsel. Er gaat ons echter een licht op, als wij bedenken, dat hier sprake is van tweeerlei leven: een leven naar de wereld en een leven naar den geest, Wien het enkel of bij voorkeur te doen is om het leven naar de wereld, hij zal het leven naar den geest in zich voelen versterven — terwijl in hem, die bereid is het wereldsche te offeren, er afstand van te doen terwille van hoogere, geestelijke belangen, het onverderflijke, onvreembare leven des harten zal toenemen.

Dus, zoo hoor ik u zeggen, wereldverachting om den hemel te winnen. Maar daar zijn wij nog niet aan toe. Bij alle teleurstelling, die het leven biedt, is er nog zooveel schoons, dat ons aan het leven doet hangen, dat wij daarvan niet afstand zullen doen voor de onzekere kans om een even onzekere hemel te gewinnen. Wij zijn geen kluizenaars en geen monniken; wij hebben het leven, al hoe onvolkomen het is, toch nog te lief, om terwille van de meening van één mensch, al is die mensch Jezus zelf, weg te werpen, wat ons het leven nog levenswaard maakt.

Ik geloof, dat gij aldus sprekende, bezig zijt Jezus groot onrecht aan te doen. Hoe nu, hij, de fiere, vrije Menschenzoon, die aanzat aan de bruiloft te Kana, die deel nam aan het gezellig vriendenmaal, die zich overal vertoonde, waar hij andrer vreugde verhoogde of andrer tranen droogde kon — hij, die zóó een open oog had voor de schoonheid in Gods heerlijke natuur, die zóó diep de smart van het scheiden gevoelde, dat hij weende bij het graf van zijn vriend Lazarus, die in zijne gelijkenis van de talenten wijst op 's menschen plicht in ruimer en in enger kring — hij zou iets gemeen hebben met monniken en kluizenaars en met wereldverachters . . . hoe komt het u in de gedachte?

Daar is niemand geweest, meer blijmoedig dan hij, niemand, die meer geloofd heeft aan de waarde, de heerlijkheid van het menschenleven — niemand, die zoo misdeeld was van wereldsch genot en wereldsch goed, zóó dat hij kon zeggen: de vossen des velds hebben hunne holen en de vogelen des hemels hunne nesten, maar de zoon des menschen heeft niet waar hij zijn hoofd kan neerleggen — niemand, die zóó vrede had met zijn leven, zóó rustig ging door alle gevaren en bezwaren van het leven, dat in beeldspraak van hem getuigd werd, dat hij wandelde over de golven — dat hijzelf kon zeggen tot de zijnen: „mijn vrede geef ik u, niet gelijk de wereld u dien geeft, maar mijn vrede.”

Maar waaruit komt zijne blijmoedigheid, zijne waardeering van het

even, zijne onverstoorbare vrede voort, waar anderen met uitgebluschten geest aan den weg zitten of nimmer voldaan, jagen van den eenen wensch naar den anderen?

Dat komt omdat hij onderscheid maakte tusschen een leven naar de wereld en een leven des geestes — onderscheid tusschen een vrede naar de wereld en een vrede des harten.

Het zoeken naar geluk is bij vele menschen het jagen naar de dingen der wereld, die aan het onrustig hijgend hart voldoening moeten geven. Maar vrede naar de wereld bestaat niet: de wereld kan geen vrede geven. Zij jaagt den mensch voort van het eene verlangen naar het andere, steeds gevende nieuwe, scherper prikkels voor zijn verflauwde levenslust — maar de engel des geluks zweeft hun allen voorbij. En op die jacht wordt zoo menig edel, innerlijk leven gedood, zoo menig hart verhard, zoo menige hartstocht gekweekt. Zoo wie zijn leven zal willen behouden (het leven der nimmer bevredigende, voorbijgaande wereld) die zal zijn leven verliezen, het schoone, rijke leven des gemoeds.

Juist, dat schoone, rijke leven des gemoeds, daarin vond Jezus zijn geluk, het leven bij uitnemendheid. Wie hij gelukkig noemt? Hoort: zalig zijn de reinen van harte, zalig de zachtmoedigen, de barmhartigen, zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid. Zalig, gelukkig hij, die in dit raadselachtige leven, met zijn zorgen en beproevingen, zich weet in Gods wereld, in Gods hand, in Gods liefde en zorg. Zalig hij, die zich weet van God in de wereld geroepen, zijn leven, zijn werk van Hem ontvangen, geen hoogere vreugde kent dan te doen den wil des Vaders die in de Hemelen is.

Niemand kan twee heeren dienen, niemand kan God dienen en de wereld. Wie met zijn hart alleen aan de wereld hangt, wie terwille van het uiterlijke, het innerlijke verwaarloost, terwille van het tijdelijke, het eeuwige voorbijgaat — wie niet liefderijk kan zijn jegens anderen, omdat hij zich zelf bovenal lief heeft — niet barmhartig, omdat hij enkel denkt aan eigen ik — niet zachtmoedig, omdat hij trotsch is van gemoed — niet rechtvaardig, omdat het hem niet te doen is om gerechtigheid maar om eigen belang, die zal misschien de wereld gewinnen, het ver brengen in de maatschappij, maar hij zal een andere wereld verliezen, de heerlijkheid, de kroon des levens, het diepe, rijke leven des harten zal hem nimmer worden geopenbaard — voor zoo iemand zal niet zijn de vrede van het rein gemoed, — de rust, de blijdschap, die geworteld is in de gehoorzaamheid, de overgave aan God.

Meestal worden de menschen minder naar hunne wezenlijke waarde geacht dan naar de waarde welke zij voor ons hebben.

AAN JEZUS.

U, Jezus! zij ons lied gewijd,
 Die op den weg van 't leven
 Ons een getrouwe leidsman zijt,
 Ten voorbeeld ons gegeven.
 Gij, rein van hart
 Bij vreugd' en smart,
 Kweet u van hooge plichten;
 Gij, Jezus! streedt,
 Verdroegt en leedt,
 Om 't rijk van God te stichten.

Geef, dat wij, Jezus! in uw spoor
 Blijmoedig treden mogen;
 Gij, trouwe leidsman! gingt ons voor;
 Uw beeld blijf' ons voor oog en!
 O, mochten wij,
 Heer! zoo als gij
 De stem der liefde hooren!
 Dat hare macht,
 Als onze kracht,
 Ons blijvend mocht bekoren!

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De aanstaande halfjaarsche conferentie van de Arnheemsche hoofd-afdeeling zal worden gehouden op Zondag 3 October a.s. Drie vergaderingen zijn belegd, te weten om 10 uur des morgens, 2.30 des middags, en om 6 uur des avonds. Alle drie bijeenkomsten te houden in het gewone vergaderlokaal Walstraat 6. Alle zendelingen, leden, vrienden en verdere belangstellenden worden vriendelijk uitgenoodigd.

HET BESTAAN VAN GOED EN KWAAD.

Betreffende goed en kwaad leerde onze profeet: „Er behoort eene tegenstelling te zijn in alle dingen. Was het niet zoo dan kon rechtvaardigheid niet te pas worden gebracht; noch boosheid, noch heiligheid, noch ellende; noch goed noch kwaad, redenen waarom alle dingen, bij afwezigheid van deze bestaande tegenstellingen, samengesteld in eene zaak zouden zijn.

Een weinig overdenken slechts stelt de waarheid van deze leerstelling in het licht. Goed doet onwillekeurig denken aan het tegenovergestelde daarvan, namelijk kwaad. Wet, wat het idee van orde in zich omdraagt, doet denken aan disorde, en neemt maatregelen daartegen. Van de waarheid hiervan worden wij ons elk oogenblik bewust. In de atronomie (sterrekunde) wordt zulks gezien in de aantrekkings- en middelpuntvliedende krachten — het tezamen houden en het wegvlieden in afzonderlijke krachten. In de chemie (scheikunde) is het openbaar in samenstellende en ontledende krachten; in positieve en negatieve electriciteit. Het wordt gezien in licht en duisternis; in hitte en koude, in beweging en rust; vreugde en verdriet; welbehagen en pijn, en zoo vervolgens. De leeringen van onzen profeet met betrekking tot dit onderwerp stellen zelfs daar dat ook het bestaan zelve hieraan afhankelijk is gemaakt.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

ZEGENINGEN EN VLOEKEN.

Ofschoon dit artikel geheel afgescheiden van het stuk voorkomende in ons vorig nummer, en gelijkelijk getiteld, gelezen kan worden, en, hoewel het er ten nauwste verband mede houdt, toch niet een vervolgstuk is in den gewonen zin van het woord, zoo is toch de stof waaruit het is opgebouwd geheel van denzelfden aard als die van het vorige, en zijn ook de gedachten er aan ten grondslag, geheel van dezelfde soort.

In hoofdzaak wenschen wij duidelijk te maken dat zegeningen en vloeken gegeven worden niet alleen in overeenstemming met de daden bedreven, maar tevens dat de daden zelve het zijn die deze zaken, hetzij het een of het ander, als hunne gevolgen met zich brengen. Voorts dat die zegeningen en vloeken niet alleen gegeven worden na dit leven, maar dat elke daad bedreven in zich zelve de kiem draagt van de zegening of van de vloek die het in later tijd voort zal brengen.

Letten wij slechts op dat zoo zeer bekende gebod, uitgegeven door den Heer in de omlijsting der Tien Geboden. Namelijk „Ik zal de kinderen der vaders bezoeken in het derde en vierde geslacht dergenen die mij haten, en barmhartigheid doen aan duizenden dergenen die Mij liefhebben en Mijne geboden onderhouden.” Oogenschiijnlijk lijkt het hier alsof de Heer niet alleen het individu dat de zonde doet, straffen zal, maar eveneens zij die in zijne geslachten na hem zullen komen, en dat omdat de eerste gezondigd had. Op deze theorie, gansch en al een gevolg van het verkeerd begrijpen van 's Heeren bedoelingen, is een groot deel gebouwd van de dogma's der wereld, betrekking hebbende op de onverklaarbare handelingen van den Heer menigmaal met de volkeren der aarde.

Toch, zooals wij zeiden, is die zienswijze geheel en al onjuist. Niet de Heer is het die de zonde van de ouders bezoekt aan de kinderen, maar het is de mensch zelve. Waardoor? Door de eeuwige wet van oorzaak en gevolg die door heel de natuur, en door heel de ontwikkeling van de schepping henen loopt, waardoor namelijk niet alleen de zondaar en de overtreder de straffen heeft te dragen van zijne overtreding, maar de weg voor zijne toekomstige geslachten, om de geboden van den Heer te volgen, bemoeilijkt. Want, zie, wanneer een ouderenpaar niet de wegen des Heeren kiest, is het natuurlijke gevolg daarvan dat de kinderen eveneens niet in de wegen des Heeren worden grootgebracht, waardoor in hun hart geene be-

hoefte ontstaat den Heer te leeren kennen, en bijgevolg geene liefde kan ontstaan voor Zijne voorschriften. Vandaar dat zoodanig een kind vervreemt van de wegen des Heeren, en wijl de wegen des Heeren de eenige wegen zijn die waar geluk en ware voorspoed te weeg kunnen brengen, niet in staat is zich die zegeningen te verwerven die weggelegd zouden zijn wanneer zijne ouders hem vroegtijdig in die wegen hadden groot gebracht. Nu hebben wij onder „wegen des Heeren” en „geboden onderhouden” niet alleen te verstaan die uiterlijke verplichtingen die wij als Heiligen der Laatste Dagen gelooven dat op onze schouders zijn gelegd geworden. Wij hebben zelfs in dezen heel voorzichtig te wezen. Gods geboden strekken zich veel verder uit dan ons gezichtsveld in staat is te kunnen vatten, en wijl het een deel van onze voorrechten is die wetten en voorschriften van God, in zooverre als zij tot ons geopenbaard zijn, te kennen, daar rust op ons de allereerste verplichting die zaken ons volmaakt eigen te maken, en te zorgen dat onze kennis dienaangaande zoo groot mogelijk zij, opdat wij wederom in staat kunnen zijn onze kinderen daarin te onderwijzen, opdat wij niet, zooals de bedreiging luidt in de aanhang van het gebod aangehaald, oorzaak worden dat onze overtredingen bezocht zullen worden aan de kinderen.

Laten wij dit nog door een eenvoudig en onder ieders begrip liggend voorbeeld, ophelderen. Gesteld een ouderenpaar bezit eene aanzienlijke hoeveelheid aan aardsche goederen. In plaats evenwel daar prijs op te stellen, en dit bezit oordeelkundig te beheeren en te trachten hunne kinderen na hun in dat zelfde genot te doen deelen, wordt een en ander òf door de vader òf door de moeder, op onverantwoordelijke wijze zoek gebracht, en geheel aangewend tot het verkrijgen van slechts zeer denkbeeldig genot. Wat is dan het natuurlijk gevolg? Dat de overtredingen der ouders bezocht worden aan de kinderen, doordat de kinderen niet kunnen genieten van datgene wat ze anders hadden kunnen bezitten, hadden de ouders prijs gesteld op hunne eigendommen. Of wilt ge een ander, al haast nog sprekender voorbeeld? Een vader verbrast zijn jeugd, en verspilt op onverantwoordelijke wijze de krachten natuurlijk in hem gelegd tot voortzetting van zijn zaad. Op rijperen leeftijd wordt hem nog een zoon geschonken. Zal die zoon kunnen genieten van de gezonde levenskiemen die zijn deel waren geweest wanneer de vader in zijne jeugd niet had gezondigd en zijne vermogens had verspild? Neen immers. Ofschoon dit geheel ligt in den aard der zaak, en ook door niemand in twijfel zal worden getrokken, zoo is hier toch van niets anders sprake dan van hetgeen ook de Heer bedoelde toen Hij Zijn volk Israël reeds in het begin van hunne wording als volk, door middel van het juist aangehaalde gebod waarschuwde. Barmhartigheid daarentegen zal worden gedaan aan duizenden dergenen die den Heer

liefhebben en Zijne geboden onderhouden. Krachtens hetzelfde beginsel. Krachtens die eeuwige wet van oorzaak en gevolg die heel de schepping, althans de schepping die wij kennen, beheerscht, en waaronder het de Heer heeft goedge gedacht, ook zich zelven te scharen, opdat zulks een spoorslag te meer zou zijn voor Zijne kinderen op aarde zich de zegeningen te verwerven die voor hen zijn weggelegd. Want, zegeningen, en geen vloeken zijn het die de Heer Zijne schepselen wenschte te geven. Ook hier hebben wij een veld van gedachten. Sommigen hebben gemeend dat de Heer een vertoornd rechter wenschte te zijn, die er als 't ware vreugde in zou hebben dat zijn schepsel leed. Dat is evenwel gansch verkeerd gezien. Gaan wij slechts na de verschillende rampen die over de aarde gaan, en telkens weer komen wij tot de grondgedachte dat het niet de Heer is, maar daarentegen het menschdom zelf die zich deze rampen schept. Omdat het menschdom een vrijen wil bezit, in staat is met dien vrijen wil ook werkelijk vrij te handelen, en, beïnvloed door het kwade, veelal het kwade kiest, waardoor zich in het leven van het geheel catasrophen afspelen die geheel door vrijwillige pogingen van het menschdom hadden kunnen worden voorkomen. Die catasrophen zijn de vloeken die het nageslacht te danken heeft aan datgene wat het voorgeslacht deed. Of denken wij dat de gevolgen van den gruwelijken oorlog bijvoorbeeld, die zich thans afspeelt in het bevende Europa, door onze nazaten aan iets anders te wijten zal zijn dan aan de fouten van hun voorgeslacht. Is niet aller streven er op gericht, althans straks een vrede te bewerkstelligen die het onmogelijk maakt dat later een soortgelijke oorlog weer voor zal kunnen komen? Een andere vraag natuurlijk is het of zulks gelukken zal, maar enkel de gedachte alleen dat zelfs dit idee leeft op den bodem der harten van het menschdom, doet ons reeds zien dat in waarheid met de waarheid der wet van oorzaak en gevolg heel het menschdom, al is het dan ook onbewust, accoord gaat.

Zal ons nageslacht ons zegenen in de toekomst, en zich door den grooten Schepper aller dingen gezegend weten, dan is het aan ons den grondslag daarvoor te leggen. Aan ons is het dan ons leven zoodanig in te kleeden en onze kinderen in dien zin te onderwijzen dat zij geschikt worden gemaakt hunne levens te openen voor het ontvangen van die zegeningen, daar, zooals wij nogmaals zeggen, de Heere beloofd heeft, aan de andere zijde barmhartigheid te willen doen aan duizenden dergenen die Hem liefhebben, en Zijne geboden willen onderhouden.

ONGENOODE GASTEN,

door NEPHI ANDERSON:

(vervolg van blz. 264).

Beiden gingen zij stil in een slaapkamer, gelegen ter linkerzijde der zaal, maar het bed was onaangeroerd, zooals Sara, het dienstmeisje, het dien dag gelaten had. Verbonden met de slaapkamer was des vaders bibliotheek, alwaar hij gewoon was te zitten lezen en schrijven. De deur stond op een kier, en de jonge man, haar wijd open stootende, zag naar binnen. De vader lag zwaar op de tafel, zijn hoofd rustende op eene hand, al was hij in slaap. In de andere hand was een pen, en onder zijn elleboog lag een netjes opgevouwen aantal bladen papier.

„Vader is bezig geweest te schrijven totdat hij in slaap is gevallen,” zei de jonge man. Hij boog zich neer, en zijn hand leggende op zijns vaders schouder, schudde hij hem zachtkens: „Wordt wakker, vader, en ga naar bed.”

Geen antwoord evenwel kwam. Het lichaam was stijf.

„Wat . . . wat is dat, Phil?” fluisterde de jonge vrouw, als zij binnen kwam.

Zij zagen in zijn gelaat, en keerden het zachtkens ter zijde, als wanneer zij de waarheid beseften. Het lange wachten op zijner kinderen thuiskomst was voor hem in de toekomst gedaan. De kleine, oude man, met het fijn besneden gezicht lag daar, met een glimlach om zijne lippen, alsof hij sliep, . . . maar hij was dood!

De begrafenis was hoogst fatsoenlijk, naar de nieuwste mode en rijk, en als zoodanig kostte het een hoop van geld. Evenwel, de doode man had overvloedig daarvan nagelaten, zoodat het wegleggen van zijn klein lichaam om te rusten in het stof tot den dag der opstanding, geene financieele zorgen met zich bracht. Al zijn rijkdom werd geërfd door zijn eenigen zoon en diens vrouw, over het algemeen in hun kringen bekend als „prettige uitgaanders.” Altijd reeds hadden Phil en Marie veel genoten van huns vaders geld, maar nu hadden zij het allemaal.

Nadat de begrafenis over was, en de laatste vrienden het groote huis hadden verlaten, kwam de werkelijkheid van het verlies meer dan ooit tot hun besef. Gedurende de zeven jaren van hun getrouwd zijn, hadden deze twee een lang en gemakkelijk leven gehad, dank zij het geld van den ouden man; evenwel echter, zij hadden hem hartelijk lief gehad, niettegenstaande hunne onvoorzichtige handelingen, en hunne harten waren thans zeer gevoelig. Een van de zendingen des doods is, naar het schijnt, de harten te verzachten die langzamerhand onverschillig zijn geworden.

„Phil,” vroeg Marie op zekeren avond, ongeveer een week na de

begravenis, „wat waren dat voor geschriften waarmede vader bezig was gedurende zijn laatste dagen?”

„Hij hield heel zijn leven een dagboek bij, maar het schijnt dat hij de laatste tijden nog iets bijzonders geschreven heeft. Ik heb de bladen papier te zamen gezocht, en ze in mijn bureau gelegd. Zullen wij eens zien wat het is? . . . wij gaan van avond toch niet uit, is het wel?”

„Neen; de McJenkins geven wel een partijtje, maar Sadie zei, zij zouden ons natuurlijk wel verontschuldigen, . . . en ik ben er werkelijk blij om.”

Beiden gingen in des vaders bibliotheek, het appartement wat hij zijne kamer had geheeten. Marie zette zich behagelijk terneder, wijl Phil vaders papieren haalde.

„Er is heel wat geschreven hier,” verklaarde hij, „wat verband houdt met de gewone gebeurtenissen zijns levens; maar hier, een paar dagen voor zijnen dood, schijnt hij een zeker soort verhaal te hebben geschreven . . . zoo schijnt het ten minste.”

En dit is het wat Phil las:

„M a a n d a g . . . Het meeste van wat ik u nu wensch te vertellen, mijn zoon, gebeurde in wat uwe moeder en ik gewend waren te noemen de „wildernis” periode van ons leven. Dit schijnt een lange tijd geleden, maar ik herinner het mij zoo duidelijk alsof het gisteren was. Dat waren de dagen van ons klein beginnen, en ofschoon het een tijd was van armoede en strijd, thans weet ik dat het jaren waren van geluk.

„Wildernis! ja, de heele vlakte waar nu een stad staat, was eens eene massa van grauwe wildernis en woestijn. Wij begonnen een jaar voor dat het kanaal voltooid was, en dien eersten winter woonden wij in een onbehouwen korenschuur, waar ons slechts één kamer ter beschikking stond. In de zijde naar het zuiden maakte ik een venster, en spijkerde een grof stuk linnen over de gebinten om als zoldering te dienen; en toen ik de ruwe wanden stucadoorde, witte ik meteen de zoldering. Wij maakten het ons heel gezellig, uwe moeder en ik, en wijl wij tevreden waren met onze liefde en onze vooruitzichten, wat konden wij nog meer vragen?

„Ik werkte het grootste gedeelte van den tijd om het land van „sage-brush” te ontdoen — en ik vertel u de sage-brush was frisch en schoon — ja, ik meen dat. De dikke stronken van de plant gaven niet alleen een vruchtbaren bodem te kennen, maar eveneens wonnen wij er uitstekende brandstof uit. Ik bouwde een tamelijk gemakkelijk onderdak ervan voor onze koe en ons span paarden, door namelijk de dikste takken als timmerhout te gebruiken. O ja, er was sage-brush van binnen en van buiten, sage-brush groette de oogen en den neus, en somtijds proefden wij de bladeren ervan zelfs in ons voedsel.

„Inderdaad, wij waren gelukkig, moeder en ik. Wij hadden geen

menschen om met om te kunnen gaan — aangezien onze naaste bureu meer dan een mijl van ons verwijderd woonden. Gedurende de lange koude avonden zat uwe moeder met haar naaiwerk (wij hadden natuurlijk geen naaimachine), en ik las. Wat dacht gij dat wij lazen? Het Boek van Mormon — ja, en Dickens. Met de sneeuw zich opstapelende voor de vensters, wat gaven wij daarom, want wij leefden met Alma en Moroni, en met David Copperfield en kleine Nell. Uw moeder was een virtuoos op het gebied van naaiwerk; en ik, in de pauzen van het voorlezen, was zeer bekwaam geworden sage-brush in de kachel te doen.

„Woensdag — Ik begon mijn klein verhaaltje eergisteravond. Ik kan niet veel schrijven op eenmaal, want ik ben spoedig moe. Overlezende wat ik geschreven heb kom ik tot de ontdekking dat er een overwegenswaardig gedeelte „sage-brush” in is — maar ik zou u toch niet te verstaan willen geven dat heel onze levens daarin waren opgepakt. Andere goede dingen ook waren daar op de vlakke, waaronder, en wel niet het laatste, het goede, harde werk, om den bodem te onderwerpen, en leven er uit voort te brengen. Wij sliepen goed en hadden een uitstekenden eetlust. Wij ondervonden de vreugde des levens zooals alleen een paar jonge menschen als wij waren, zulks kunnen.

„Het voorjaar volgende op dien eersten winter daar op de prairie, kwam onze voornaamste vreugde — gij werd geboren. Ja, mijn jongen, zoolang hadden wij reeds naar jou komst uitgezien, dat wij geen spijt durfden te gevoelen, niettegenstaande ons huis onbeholpen was en ruw. Ik zou natuurlijk meer gemakken gewenscht hebben voor je moeder, maar het idee om doelbewust jou komst uit te stellen, kwam nimmer in ons op. Wij spraken er nooit over om te wachten totdat wij het beter konden doen, of totdat wij een zeker aantal jaren van zorgeloos plezier hadden doorgebracht, of iets van dien aard. Ik veronderstel dat wij daarvoor te veel natuurlijke, oud-fatsoenlijke menschen waren. Ik herinner mij echter nog den morgen dat jij geboren werd. Toen ik uitging in den vroegen morgen, nadat de dokter gezegd had dat alles wel was, en de kleine moeder sliep, merkte ik op dat het gras op het nog onontgonnen land tusschen de struiken, zacht was en groen. „De grauwe helm staat in een bed van groen” neuriede ik, en die regel heeft mij nimmer verlaten. Elk ding was liefelijk dien morgen. * * * Jou moeder droeg hare smarten met de zoetste toewijding en moed. God zegene hare heilige gedachtenis. Hoe groeide jij dien zomer! — Van avond kan ik niet meer schrijven, want ik zie dat het reeds na middernacht is. Ik hoop dat jelui een gezellige tijd zult hebben op je partijtje, maar — ik ben moe. Ik moet nu eindigen.

„Donderdag — Gisteravond voelde ik mij koud, zoodat Sara nu

een vuur voor mij heeft aangelegd in den haard. Dat deed zoo aangenaam aan, dat ik in slaap viel voor ik naar bed kon gaan. Ik veronderstel dat hetgeen wat toen gebeurde een droom was. Ik verbeelde mij in een veraf land te zijn. Ik was daar eerder geweest, op een zending misschien, naar het scheen, maar de details waren niet duidelijk. Daar was, evenwel, een wonderbaar gevoel van veiligheid en vrede, en ik herinner mij den geur der roos. Je weet hoe ik van rozen houdt. Dan, in het midden van mijn droom, te midden van de onduidelijkheid, hoorde ik klaar de stem van een kind. „Grootvader,” zei het, „grootvader ik wil bij u komen. Waarom heeft men niet om mij gezonden, opa, ik wil komen.” Ik zag rond, maar kon niemand zien, ofschoon ik de aanwezigheid van een kind gevoelde. Ik was met verbazing geslagen denk ik, want ik zeide niets. Opnieuw hoorde ik daarna een zachte, pleitende stem, „ik zou bij u willen wezen, opa, ik zou bij u willen slapen, ik zou dag en nacht bij u willen blijven. Ik zou uw gezelschap willen zijn. Vertel hen mij te laten komen.” Mijn hart brandde in mij, en ik trachtte te antwoorden, maar in mijne pogingen daartoe, ontwaakte ik.

„Vrijdag — Ik heb over mijn droom nagedacht. * * * * * Jou komst naar ons toe, Phil, vijf-en-dertig jaar geleden, voltooide ons geluk. Jou moeder wou je Philip noemen, want, zei zij, „Is hij niet de zoon en heer? Hij is er om jou naam en geslacht te doen voortbestaan.” Je weet, jou moeder stamde af van een voornaam Engelsch geslacht, en het was natuurlijk voor haar dergelijke gedachten te koesteren. Zij zou een heele dame geweest zijn was zij in Engeland gebleven. Ik mag allicht de zaak zoo niet hebben opgevat als je moeder deed, maar het was een wondervolle voldoening voor mij, een zoon te hebben. Ik zelf ben een eenige zoon, even als jij gebleven bent; en er hangt zooveel af van een eenige zoon.

„Toen jij twaalf jaar oud waart, kreeg je een ernstige ziekte. Wij dachten je te zullen verliezen, maar de Heer zegende onze pogingen, en wij kregen je er door. Den volgenden winter huurden wij een gemakkelijk huis in de stad, enkel voor jou belang, en toen — maar ik heb niet noodig over je te schrijven uit je kinderjaren, — dat is waarergens anders te vinden in mijn dagboek. Wij deden alles voor je wat wij konden, je moeder en ik. Was je moeder gegeven geworden langer met ons te verblijven, dan zouden de dingen allicht anders geweest zijn. Ik ben niet altijd wijs geweest met datgene wat de Heer mij heeft toevertrouwd, maar mijne fouten zijn vele geweest. Zal ik het nu zeggen, — maar niet in toorn, mijn zoon — maar mijn grootste teleurstelling is geweest dat ik geen kleinkinderen heb gehad om op mijne kniën te klimmen — maar daar, vergeef mij, — goeden nacht.

„Zondag — Het is nu half tien. Ik gevoelde mij zoo veel beter van daag, dat ik van avond naar de vergadering ben geweest. Wij

hadden een goede vergadering. Ik kwam thuis als gewoon, en vond een koud en ledig huis. Zelfs Sara had ander gezelschap en kwam niet thuis. Van avond kan ik niets meer schrijven.

„Maandag — Het is nu achtermiddag, maar ik moet mijn schrift vroeg beginnen van daag. ik heb zooveel om verslag uit te brengen, en ik gevoel mij niet sterk. De glans van mijn visioen — want voorzeker ik had een visioen — is nog steeds op mij. * * Laat mij het je vertellen. Ik zat in mijn kamer, er over nadenkende wat ik in de vergadering gehoord had. Het venster was open, want de avond was warm. En als ik daar neder zat in de stilte, kwam er een idee over mij dat het kind van dien anderen avond opnieuw tot mij zou komen. Ik hield mij volkomen stil, biddende in mijn hart dat ik waardig mocht worden bevonden voor zoodanig een visioen, Op een gegeven oogenblik hoorde ik, van uit de richting van het raam, eene stem, en ik keerde mij om. Daar stond het mooiste, dikwangig, blauwoogig kleine meisje dat ik ooit gezien had.

(wordt vervolgd.)

Uw richting is mij wel, mits mij naar boven streeft,
En, schoon de mijne niet, mij wat te denken geeft.

P. A. DE GENESTET.

OVERLEDEN.

WOLTJER. Te Groningen is overleden broeder Klaas Woltjer. Geboren 3 Februari 1838, werd broeder Woltjer gedoopt 16 April 1894, door Oudeling R. N. Hill, en bevestigd door Ouderling J. Meier, op denzelfden datum. Overleden 27 Juni 1915.

Bos. Zuster Dievertje Bos overleed te Groningen 25 Augustus 1915. Zuster Bos was geboren 10 Juli 1899; gedoopt door Ouderling J. K. Meibos 28 November 1907, was zij bevestigd door Ouderling J. S. Wallace op 1 December 1907.

INHOUD:

Het visioen der heerlijk-		Het bestaan van goed	
heden	blz. 273	en kwaad	blz. 280
Waarom het moet gaan	„ 278	Zegeningen en vloeken	„ 281
Aan Jezus	„ 280	Ongenoode gasten . . .	„ 284
Conferentie-aankondi-		Overleden	„ 288
ging	„ 280		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.